

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 245/2022
14.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Милене Рашић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду ТОИ 1/2018 од 15.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ-ТОИ 3/21 од 24.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду ТОИ 1/2018 од 15.10.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ-ТОИ 3/21 од 24.12.2021. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду ТОИ 1/2018 од 15.10.2021. године, усвојен је захтев Вишег јавног тужиоца у Новом Саду ОИК-08/2015 од 11.04.2018. године, за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, те је од окривљеног АА трајно одузета имовина ближе опредељена у изреци. Истим решењем одређено је да се трајно одузета имовина предаје на управљање Министарству правде Републике Србије – Дирекцији за управљање одузетом имовином и наложено је надлежном Републичком геодетском заводу, Служби за катастар непокретности у Новом Саду да на непокретности наведеној у изреци решења изврши упис одлуке о трајном одузимању непокретности.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду КЖ-ТОИ 3/21 од 24.12.2021. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца изјављене против решења Вишег суда у Новом Саду ТОИ 1/2018 од 15.10.2021. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Унковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијана решења укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Милан Унковић у захтеву нумерише повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, коју образлаже наводима да је захтев ВЈТ за трајно одузимање имовине од 11.04.2018. године неблаговремен, јер је Законом о одузимању имовине проистекла из кривичног дела („Сл. гласник РС“ бр. 32/2013) који је на снази од 16.04.2013. године прописано да, захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, јавни тужилац подноси у року од 3 месеца од дана достављања правноснажне пресуде (другостепена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1-865/17 од 27.09.2017. године достављена ВЈТ у Новом Саду дана 18.10.2017. године, а захтев је поднет 11.04.2018. године). Даље се наводи да није спорна чињеница да је Законом о изменама и допунама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Сл. гласник РС“ бр. 94/2016) предвиђен дужи рок за подношење захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, односно рок од 6 месеци, али да је одредбом члана 34. тог Закона прописано да: „поступци у којима је до дана ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Сл. гласник РС“ бр. 94/2016) односно 02.12.2016. године изјављен приговор, односно није истекао рок за изјављивање приговора на решење из члана 25. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела („Сл. гласник РС“ број 32/2013) окончаће се у складу са тим законом. Имајући у виду све наведено, по ставу одбране, а како је приговор против решења СПП Вишег суда у Новом Саду ПОИ-2/16 од 22.04.2016. године изјављен дана 28.04.2016. године, односно пре ступања на снагу измене и допуне Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, то се у конкретној ситуацији, примењује рок од 3 месеца за подношење захтева за трајно одузимање имовине.

Изнети наводи захтева, којима се по оцени Врховног касационог суда у суштини указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, односно погрешну примену одредаба закона који прописује одузимање имовине проистекле из кривичног дела, а затим и одредаба кривичног закона, су неосновани, а ово из следећих разлога:

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 116/16 од 10.05.2016. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ. Наведена пресуда потврђена је пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 865/17 од 27.09.2017. године. Пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 865/17 од 27.09.2017. године достављена је Вишем јавном тужиоцу у Новом Саду дана 18.10.2017. године. Захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела ОИК 8/15 поднео је Виши јавни тужилац у Новом Саду дана 11.04.2018. године.

Одредбом члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32 од 08.04.2013. године), било је прописано да јавни тужилац подноси захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела у року од 3 месеци од дана достављања правноснажне пресуде којом је утврђено да је учињено кривично дело из члана 2. овог закона.

Одредбом члана 24. Закона о изменама и допунама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 94 од 24.11.2016. године), прописано је у ставу један да се у члану 38. став 1. речи: "три месеца" замењују речима „шест месеци“.

Одредбом члана 82. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32 од 08.04.2013. године и бр. 94 од 24.11.2016. године), прописано је да ће се поступци одузимања имовине проистекле из кривичног дела започети до дана ступања на снагу овог закона, по одредбама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" број 97/08), окончати по одредбама овог закона.

Одредбом члана 83. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32 од 08.04.2013. године и бр. 94 од 24.11.2016. године) прописано је да ступањем на снагу овог закона престаје да важи Закон о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" број 97/08) изузев члана 2. тог закона који престаје да важи 15. априла 2013. године.

Одредбом члана 84. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32 од 08.04.2013. године и бр. 94 од 24.11.2016. године) прописано је да овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", изузев члана 2. који ступа на снагу 15. априла 2013. године.

Сходно изнетом, одредбом члана 38. став 1. важећег Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописан је рок од 6 месеци за подношење захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела.

При томе, одредба члана 34. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, на коју се бранилац позива, није од утицаја на другачију одлуку Врховног касационог суда, имајући у виду чињеницу да се наведена одредба односи на приговор против решења донетог у поступку за привремено одузимање имовине, пре правноснажности пресуде, а не у поступку за трајно одузимању имовине, након правноснажности пресуде.

С тим у вези, покретање и вођење поступка за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела искључиво је везано за тренутак доношења правноснажне пресуде којом је окривљени оглашен кривим због извршења предметног кривичног дела, односно тренутак достављања правноснажне пресуде јавном тужиоцу, а што је и услов за трајно одузимање имовине, због чега се у смислу одредбе члана 38. став 1. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32/2013, 94/2016), овај Закон има и применити.

Сходно изнетим законским одредбама Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32 од 08.04.2013. године и бр. 94 од 24.11.2016. године), а имајући у виду и околност да је Виши јавни тужилац у Новом Саду захтев за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела ОИК.8/15 поднео дана 11.04.2018. године, дакле у време важења Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32/2013, 94/2016), то су, по оцени Врховног касационог суда нижестепени судови, а супротно наводу из захтева браниоца окривљеног, правилном применом закона, трајно одузимање имовине спровели по важећем Закону о одузимању имовине проистекле из кривичног дела ("Службени гласник РС" бр. 32/2013, 94/2016).

У преосталом делу захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву нумерише повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, коју образлаже наводима да је предметни поступак пред првостепеним - Вишим судом у Новом Саду започет у већу састављеном од троје судија и то: Слободанка Гутовић, председник већа и Ненад Симовић и Татјана Шунка, чланови већа, а да је побијано првостепено решење донето у већу које је било у саставу: судија Ивана Јосифовић, као председник већа и судије Миреле Николчић и Ксеније Рончевић као чланови већа. Даље се наводи да веће које је донело побијану одлуку није поступило у смислу члана 388. ЗКП, односно главно рочиште није започето изнова, те је учињена и повреда закона из члана 377. став 2. ЗКП.

- 5 -

По ставу Врховног касационог суда, на описани начин, бранилац окривљеног у суштини указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 3) у вези члана 377. став 2. и члана 388. ЗКП.

Поред изнетог, бранилац нумерише и образлаже и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Међутим, повреде закона из члана 438. став 2. тачка 3) , члана 377. став 2. ,члана 388. и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, не представљају законске разлоге, због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца због повреде закона, због чега је Врховни касациони суд у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побиганим решењима није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милана Унковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев одбио као неоснован, док је у преосталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, захтев одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић